

Антонио Дим

РАЗОЧАРОВАНИЕТО И...

Разочарованието няма нищо общо с очарованието.

Очарованието изгрява изведнъж, дава светлина в душата и променя чувствата ти към другия, към събития, даже към света в моменти.

Разочарованието не се влияе от настроение, емоция или разум, особено, когато то се проявява няколко пъти. То е сянка, мъгла, натиск и всичко това променя цялостната същност на другия, който чрез своите думи и дела вече не е същият човек - в моменти като негатив на снимка. От него не се излъчва Чистота и ти не можеш да отразиш своята чистота, с която си бил човечен и пред него, и пред хората до него. В душата ти витае мъка, всички клетки в тялото ти бягат от другия и ти го напускаш...

Но мъгливото петно във въздуха остава и не знайно как понякога се появява, напомняйки твои лекомислия и примирености, когато си потискал своята стойност на личност, своята индивидуалност.

„Ти имаш право да изпълняваш предписания си дълг, но нямаш право на плодовете от дейността си. Никога не се смятай за причина на резултатите от дейностите си и не бъди привързан към неизпълнението на дълга си.“

Господ съветва Арджуна

Природата жива ни очаква дали ще стигнем до елементарното ниво да можем чрез осъзнаване на себе си да оценяваме другия, неговата същност (не стойност), неговото място по тази земя. Да оценяваш не значи само да се интересуваш от минало и сегашно, да търсиш някаква съвместимост или да харесваш неговия "образ" в социума. Защото другият е Божие творение. Невидимият свят го наблюдава, грижи се за него и ако е необходимо в моменти нас изпраща да помогнем. Чак тука следва онова: когато в повечето случаи ни сгромолясва разочарованието, когато немеем в самота, когато избухват парещи въпроси – кога, как, защо.

А аз имам ли вина?

Околният свят интересува ли се от мен?

Но до време!

Всеки трябва да поеме своя път сред разпиляни бисери...

Изплува Евангелието от Матей (7:6)

"Не давайте светинята на псетата, и не хвърляйте бисера си пред свинете, за да го стъпчат с краката си и, като се обърнат, да ви разкъсат."

Изплува квинтесенцията за творението – Човек:

Звезден код, геном, семейство, възпитание, социална среда, образованост, свободна воля, стремеж, етап на развитие в живота, себепознание, духовност, светоглед, Абсолюта, Твореца...

И след време смирено приемаш, че несъобразяването с тези подредени думи е причина за голяма част от огорченията, негодите, препятствията, болката и твоята в началото неприемлива, но вече задействаща се реакция за обезличаване на другия пред теб и отшумяване на разочарованието.

Човек намира само това, което има. Ние не сме съвършени, но животът в нас е съвършен и трябва да се съобразяваме с неговите изисквания към нас.

2018